

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/9/2017
Identifikačné číslo spisu:	9517100147
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:9517100147.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela, v trestnej veci obžalovanej G. Y., pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom 26. júna 2019 v Bratislave, o odvolaní obžalovanej G. Y. podaného proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 13. novembra 2017, sp. zn. BB-5T/8/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovanej G. Y. sa zamieta.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica (ďalej aj len „špecializovaný trestný súd“) rozsudkom z 13. novembra 2017, sp. zn. BB-5T/8/2017 uznal obžalovanú G. Y., nar. XX. N. XXXX v G., naposledy trvale bytom v G., O. XXXX/X, prechodne bez prihlásenia v G. pri ulici N. v oblasti L. U., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v inej trestnej veci v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Levoča (ďalej aj len „obžalovaná“) vinnou zo spáchania prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, ktorého sa dopustila na tom skutkovom základe, že

- dňa 09. januára 2017 v čase okolo 18.10 hod. v Bratislave na Jantárovej ceste 30, v obchodnom dome Kaufland bola prichytená pracovníkom SBS pri krádeži potravín, ktoré chcela z predajne zobrať bez zaplatenia spoločne s O. K., po privolaní policajnej hliadky OO PZ Bratislava - Petržalka Stred a obmedzení jej osobnej slobody ponúkla členke policajnej hliadky Bc. L. S., aby si niečo vybrala z ukradnutého tovaru, alternatívne jej navrhla, že jej prípadne zoženie tovar aj do hodnoty 1.000,00 Euro, ak ju nechá odísť a vec nebude riešiť s postihom.

Za to špecializovaný trestný súd uložil obžalovanej podľa § 333 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4, ods. 8 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 42 (štyridsaťdva) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil špecializovaný trestný súd obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zároveň špecializovaný trestný súd zrušil výrok o treste, ktorý bol obžalovanej uložený trestným

rozkazom Okresného súdu Bratislava V z 12. januára 2017, sp. zn. OT/7/2017, trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 27. augusta 2017, sp. zn. OT/297/2017 a trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 13. septembra 2017, sp. zn. OT/317/2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Ihneď po vyhlásení rozsudku podala proti nemu obžalovaná v časti vo výroku o treste odvolanie.

V písomnom odôvodnení odvolania podaného prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jozefa Cabana, PhD., advokáta so sídlom v Bratislave, Krížna 14, obžalovaná úvodom uviedla, že z odôvodnenia rozsudku nie je možné zistiť ktorý, resp. ktoré konkrétne rozsudky špecializovaný trestný súd zohľadnil pri posudzovaní existencie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, ako ani to, či v súvislosti s uvedeným vzal špecializovaný trestný súd do úvahy len niektoré rozsudky, alebo všetky z tam označených rozsudkov. Obžalovaná takisto dôvodí, že ako priťažujúcu okolnosť zároveň nemožno považovať tie odsudzujúce rozsudky, ktoré súd zrušil vo výrokoch o treste pri ukladaní súhrnného trestu a to z dôvodu neprípustnej duplicity a porušenia zásady ne bis in idem v neprospech obžalovanej; má za to, že z vyššie uvedených dôvodov možno ako rozsudok teoreticky odôvodňujúci konštatovanie priťažujúcej okolnosti podľa naposledy uvedeného ustanovenia Trestného zákona zohľadniť výlučne rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 25. júna 2014, sp. zn. 8T/24/2014. Trestný zákon však súdu umožňuje, aby na uvedenú okolnosť neprihliadal; v dôsledku uvedeného obžalovaná dodáva, že od okamihu vynesenia odsudzujúceho rozsudku citovaného v predchádzajúcej vete za rovnaký trestný čin už odsúdená nebola a rovnaký trestný čin ani nespáchala. Je teda zrejmé, že uložený trest splnil svoj účel a viedol k náprave obžalovanej.

Obžalovaná takisto namietala nepriznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a to z dôvodu, že špecializovaný trestný súd v odôvodnení rozsudku síce uviedol, že obžalovaná v predmetnej trestnej veci urobila vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, avšak neuviedol, prečo označené vyhlásenie nepriznal zároveň aj ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. S uvedeným postupom nesúhlasí a to aj s poukazom na skutočnosť, že počas hlavného pojednávania obžalovaná urobila nielen vyhlásenie o vine postupom podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, avšak zároveň v záverečnej reči, ako aj v rámci využitia inštitútu posledného slova vyjadrila ľútosť nad spáchaním skutku; dodáva, že tento jej postoj sa nezmenil ani v súčasnosti. Vyššie uvedené okolnosti navyše odôvodňujú podľa názoru obžalovanej aj použitie § 39 ods. 1 Trestného zákona, teda mimoriadne zníženie uloženého trestu a to za predpokladu, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd prijme návrh obžalovanej na neprihliadnutie odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 25. júna 2014, sp. zn. 8T/24/2014 a s tým spojeného rovnakého pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Obžalovaná má za to, že vo veci tvoriacej predmet odvolacieho prieskumu sú dané okolnosti prípadu predpokladané v § 39 ods. 1 Trestného zákona, medzi ktoré zaraďuje najmä jej priznanie sa k spáchaniu trestného činu, ako aj vykonané vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní podľa § 257 písm. b) Trestného poriadku, v dôsledku ktorého mohol špecializovaný trestný súd okamžite rozhodnúť rozsudkom vo veci samej na jednom hlavnom pojednávaní bez jeho odročenia. Dodáva, že vo veci existujú aj súvisiace okolnosti týkajúce sa najmä jej osobných pomerov: obžalovaná je matkou dvoch detí, pričom jej prvý syn zomrel vo veku 12 (dvanásť) rokov a jej druhý syn má 8 (osem) rokov a trpí autizmom. Nakoľko má obžalovaná záujem na zachovaní a ďalšom rozvoji ich vzájomného vzťahu je názoru, že nepodmienečný trest odňatia slobody uložený špecializovaným trestným súdom vo výmere 42 (štyridsaťdva) mesiacov výrazne obmedzí ich kontakt a môže mať nepriaznivé dôsledky na ich vzťah, a to vzhľadom na vek jej maloletého syna.

S poukazom na vyššie uvedené obžalovaná v závere podaného odvolania navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd rozhodol o podanom odvolaní tak, že zruší rozsudok špecializovaného trestného súdu napadnutý odvolaním v časti vo výroku o treste obžalovanej a sám rozhodne tak, že obžalovanej uloží miernejší trest odňatia slobody za súčasného použitia § 39 ods. 1 Trestného zákona.

Na verejnom zasadnutí konanom pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky dňa 26. júna 2019 obhajca

obžalovanej zotrval na podanom odvolaní a v ňom obsiahnutom odvolacom návrhu. Obžalovaná sa označeného verejného zasadnutia nezúčastnila a to na podklade jej vyjadrenia z 13. júna 2019, kedy v rámci protokolárneho vypočutia pred príslušníkmi Zboru väzenskej a justičnej stráže uviedla, že sa verejného zasadnutia pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky nechce zúčastniť.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej aj len „prokurátor“) navrhol odvolanie obžalovanej postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako odvolací súd preskúmal na podklade uvedeného odvolania, ktoré podala obžalovaná ako oprávnená osoba včas, v súlade s § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podala obžalovaná odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo; po takto vykonanom prieskume, nezistiac pritom také odvolaním nevytýkané chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania v prospech obžalovanej G. Y. dospel k záveru, že jej odvolanie je potrebné zamietnuť ako nedôvodné.

Úvodom treba vo všeobecnosti k veci uviesť, že konanie predchádzajúce napadnutému rozsudku netrpí žiadnymi podstatnými chybami, ktoré by bez ďalšieho odôvodňovali jeho zrušenie a vrátenie veci špecializovanému trestnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie za tej procesnej situácie, keď proti rozsudku špecializovaného trestného súdu podala odvolanie výlučne len obžalovaná vo svoj prospech. V rámci konania pred špecializovaným trestným súdom boli súčasne vykonané dôkazy v rozsahu nevyhnutnom pre spoľahlivé zistenie vyššie uvedeného skutku. Špecializovaný trestný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zároveň podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom svoje závery jasným, preskúmateľným a presvedčivým spôsobom odôvodnil. Najvyšší súd sa s takto uvedenými logickými a presvedčivými dôvodmi odvolaním napadnutého rozsudku stotožnil a v podrobnostiach na ne ďalej odkazuje. So zreteľom na podstatu námietok obžalovanej obsiahnutej v ňou podanom odvolaní uvádza najvyšší súd (vzostupne vo vzťahu k relevantným ustanoveniam Trestného zákona, o ktoré opiera svoje odvolacie námietky obžalovaná) nad rámec už uvedeného nasledovné:

Predovšetkým má najvyšší súd za to, že nemožno súhlasiť s tvrdením obžalovanej ohľadom ňou prezumovanej existencie možnosti priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. Ako je zrejmé zo znenia § 36 písm. l) Trestného zákona, priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa naposledy uvedeného ustanovenia je podmienené dvomi obsahovými zložkami, ktorých existencia je kumulatívne vyžadovaná: že páchateľ sa nielen priznal k spáchaniu trestného činu, ale zároveň tento trestný čin aj úprimne oľutoval. Priznanie sa k spáchaniu trestného činu je pritom samo o sebe prioritne formálnym prejavom vôle, ktorý vo veci tvoriacej predmet odvolacieho prieskumu nachádza svoj procesný odraz predovšetkým v § 257 písm. b) Trestného poriadku; existenciu tejto vo vzťahu k dotknutej poľahčujúcej okolnosti obligatórne vyžadovanej zložky mal najvyšší súd za preukázanú vzhľadom na vyhlásenie o vine, ktoré obžalovaná zákonne predpokladaným spôsobom urobila na hlavnom pojednávaní pred Špecializovaným trestným súdom. To však nemožno konštatovať aj vo vzťahu k úprimnému oľutovaniu spáchania trestného činu, teda právne kvalifikovaného skutku tvoriaceho predmet trestnej veci obžalovanej. Úprimné oľutovanie trestného činu totiž vyžaduje, aby páchateľ svojim správaním po spáchaní takto „oľutovaného“ trestného činu aj skutočne prejavil úprimnú snahu o nápravu, pričom samotné ospravedlnenie sa ako rýdzo formálny prejav vôle nepostačuje. Dokonca i samotná absencia formálneho vyslovenia ľutosti môže byť pritom za určitých okolností v konečnom dôsledku zhojená správaním sa páchateľa v dobe nasledujúcej po spáchaní dotknutého trestného činu, avšak v prípade preskúmanom najvyšším súdom v konaní o odvolaní obžalovanej možno bez akýchkoľvek pochybností konštatovať, že vyslovenie ľutosti obžalovanej bolo práve len takýmto formálnym prejavom, navyše vykonaným zrejme v dôsledku hrozby ukladaného trestu a jeho výmery.

V nadväznosti na uvedené najvyšší súd bezprostredne dodáva, že obžalovaná sa po spáchaní skutku jej kladeného za vinu obžalobou v preskúmanej trestnej veci dopustila v relatívne krátkom časovom

rozpätí hneď štyroch trestných činov. Preto najvyšší súd uzatvára, že správanie sa obžalovanej môže slúžiť ako učebnicový príklad pre právne úvahy uvedené v tomto odseku vyššie, nakoľko skutočne nemôže byť rozumného sporu o tom, že obžalovaná po spáchaní skutku neprejavila pre relevantné ustanovenia Trestného zákona aspoň hypoteticky významnú mieru skutočne úprimnej ľútosti tak, že by jej vyjadrenie umožnilo priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. Povedané inými slovami, len mechanicky vyslovená ľútosť obžalovanej nemôže byť posúdená ako z právneho hľadiska kvalitatívne spôsobilá okolnosť, ktorá by mala za následok aj materiálne naplnenie citovanej poľahčujúcej okolnosti. Uvedené len podčiarkuje skutočnosť, že uvedené vyhlásenie bolo obžalovanou urobené skôr pod ťarchou usvedčujúcich dôkazov, za súčasnej absencie akýchkoľvek skutočností, ktoré by vôbec pripúšťali iné konštatovanie, akým je záver o vine obžalovanej. Najvyšší súd pritom len v stručnosti poznamenáva, že ak sa obžalovanej uložil súhrnný trest za viacero trestných činov, vyžaduje sa naviac vo vzťahu k jej prejavu ľútosti z obsahového hľadiska priznanie sa a oľutovanie všetkých stíhaných trestných činov, za ktoré jej súd ukladá súhrnný trest; k tomu v posudzovanom prípade rovnako nedošlo.

S poukazom na uvedené sa najvyšší súd plne stotožnil aj v tomto kontexte na vo všetkých smeroch logické a výstižné úvahy špecializovaného trestného súdu a námietku obžalovanej vyhodnotil ako nedôvodnú.

Rovnako mal najvyšší súd za preukázané, že obžalovaná spáchala viac trestných činov, čo ilustruje skutočnosť, že obžalovanej bol ukladaný súhrnný trest. Uvedené v sebe nevyhnutne poníma súčasnú existenciu všeobecnej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona. Najvyšší súd si v tejto súvislosti neosvojil odvoláciu námietku obžalovanej vo vzťahu k nemožnosti konštatovania uvedenej priťažujúcej okolnosti, ktorá vyplýva z nesprávneho pochopenia dotknutého ustanovenia; vznesená námietka by bola opodstatnená výlučne v tom prípade, ak by bol obžalovanej ukladaný súhrnný trest za použitia § 41 ods. 2 Trestného zákona. Povedané inými slovami, v rozpore s § 38 ods. 1 Trestného zákona by bol postup, ak by pri určení rozpätia trestnej sadzby bola priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona použitá pri súčasnej aplikácii tzv. asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, teda pri spáchaní trestného činu, z ktorých jeden je zločinom, a to dvomi alebo viacerými skutkami. Takýto stav vo veci predstavujúcej predmet odvolacieho prieskumu nedošlo a uvedené teda žiadnym spôsobom nevylučuje z hľadiska hmotného práva možnosť použitia citovanej priťažujúcej okolnosti.

V súvislosti s námietkou obžalovanej týkajúcej sa použitia priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona a možnosti neprihliadnutia na túto okolnosť podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia najvyšší súd konštatuje, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 25. júna 2014, sp. zn. 8T/24/2014 bola obžalovaná uznaná vinnou zo spáchania trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo jej bol súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov. Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaná sa periodicky dopúšťa trestnej činnosti má najvyšší súd za to, že vo vzťahu k obžalovanej možno konštatovať pozitívny postoj k páchaniu trestných činov, pričom celkový spôsob jej života nenasvedčuje tomu, že by šlo o ojedinelý exces, ktorý by podmieňoval možnosť upustenia od aplikácie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. V tejto časti najvyšší súd rovnako odkazuje v podrobnostiach na závery obsiahnuté v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku, ktoré si aj v tejto časti plne osvojil.

Čo sa argumentácie obžalovanej ohľadom možnosti aplikácie § 39 ods. 1 Trestného zákona týka, má najvyšší súd za to, že v posudzovanej veci tvoriacej predmet odvolacieho prieskumu nemožno konštatovať existenciu takých pomerov, ktoré by odôvodňovali mimoriadne zníženie trestu podľa uvedeného ustanovenia Trestného zákona. Najvyšší súd konštatuje, že podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona sú takýmito pomermi všetky relevantné okolnosti, ktoré sú súčasťou skutku, resp. vo výnimočnom prípade aj také, ktoré síce nie sú nevyhnutnou súčasťou príslušnej skutkovej podstaty, ale v danej kvalite a kvantite sa pravidelne nevyskytujú. Pomery obžalovanej je pritom v zmysle vyššie načrtnutých intencií potrebné skúmať tak podľa jej osobnostného hodnotenia (charakterizujú jej osobu ako objekt trestu), ako aj eventuálneho dopadu ukladaného trestu v zatiaľ neupravenej výmere uvedenej

v osobitnej časti Trestného zákona, pričom význam týchto pomerov je následne nutné zhodnotiť vo všetkých súvislostiach významných pre nápravu obžalovanej.

S poukazom na uvedené v súhrne platí, že pri zvažovaní možnosti aplikácie § 39 ods. 1 Trestného zákona musí byť súdu ukladajúcemu trest zjavné, že trest uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by obžalovaná pociťovala podstatne citelnejšie ako iní páchatelia, teda že by bol neprimerane prísny, alternatívne, že z kriminologického hľadiska nie je obžalovaná osobnostne zasiahnutá tak negatívne, aby na ňu bolo skutočne aj potrebné pôsobiť trestom dlhšieho trvania. Takýmito okolnosťami prípadu sú napríklad všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy obžalovanej, zatiaľ čo za osobné, resp. individuálne pomery obžalovanej možno zas považovať viac významných poľahčujúcich okolností pri nedostatku priťažujúcich okolností, jej vzťah k páchanej trestnej činnosti, prípadne jej spoločenská minulosť a samotný obvyklý životný režim a spôsob života ako taký. Z obsahu predchádzajúcich odsekov a v nich obsiahnutých podrobne opísaných úvah najvyššieho súdu je ale zrejmé, že v preskúmvanej trestnej veci obžalovanej takýto zákonom predpokladaný stav v rozpore s jej argumentáciou obsiahnutou v odvolaní nenastal.

Okrem už vyššie naznačených osobnostných pomerov obžalovanej je nutné dodať, že osobné pomery obžalovanej v ňou prezentovanej forme sú charakterizovateľné ako skôr nepriaznivé; nemožno však prehliadnuť skutočnosť, že obžalovaná v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody v inej trestnej veci, pričom najvyšší súd opakuje, že po spáchaní skutku predstavujúceho predmet jej trestnej veci sa obžalovaná dopustila ďalších 4 (štyroch) trestných činov. Ako už navyiac najvyšší súd uviedol vyššie, v režime výkonu trestu odňatia slobody sa obžalovaná nachádza vo všeobecnosti pravidelne a relatívne často, a to aj v období predchádzajúcom vyhláseniu rozsudku napadnutého odvolaním. Je teda nepochybné, že obžalovaná sa nedokáže kvalifikovane postarať o svojho maloletého syna, ktorý trpí závažnou vrodenu mentálnou poruchou. Ostatne o tom svedčí aj skutočnosť, že v súčasnosti je jej maloletý syn umiestnený v pestúnskej starostlivosti. Obdobne vyhodnotil najvyšší súd aj jej úvahy vzťahujúce sa na jej záujem o udržiavanie kontaktu s maloletým synom. V tejto súvislosti najvyšší súd uzatvára, že tak z rozsudku špecializovaného trestného súdu, ako ani z obsahu spisového nevyplývajú žiadne mimoriadne okolnosti alebo pomery obžalovanej, ktoré sa vo vyššie opísanej kvalite a kvantite obvykle nevyskytujú a ktoré by vôbec odôvodňovali postup podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona spočívajúci v mimoriadnom znížení uloženého trestu odňatia slobody (za súčasnej viazanosti ustanovením § 42 ods. 2 Trestného zákona pri ukladaní súhrnného trestu odňatia slobody, ktorý by nesmel byť prísnejší ako trest uložený skorším rozsudkom).

K námietke prokurátora prednesenej na verejnom zasadnutí konanom pred najvyšším súdom 12. júna 2019 ohľadom pochybenia špecializovaného trestného súdu pri ukladaní súhrnného trestu najvyšší súd uvádza, že neuniklo jeho pozornosti, že špecializovaný trestný súd skutočne pri ukladaní súhrnného trestu pochybil, a to z nasledovných dôvodov:

Ako je zrejmé z výroku o treste špecializovaného trestného súdu obsiahnutého v odvolaní napadnutom rozsudku, špecializovaný trestný súd zrušil výrok o treste, ktorý bol obžalovanej uložený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V z 12. januára 2017, sp. zn. OT/7/2017, trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 27. augusta 2017, sp. zn. OT/297/2017 a trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 13. septembra 2017, sp. zn. OT/317/2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu. Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia veci, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na

verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7 .

Vyplyvajúc z vyššie uvedeného platí, že súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného súbehu a to len vtedy, ak páchatel bol za časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti odsúdený a ak možno na takéto odsúdenie prihliadať. Súd teda páchatela odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, pričom prejednávany trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so skorším trestným činom, za ktorý už bol páchatel odsúdený. Na tomto mieste najvyšší súd poznamenáva, že zo znenia § 353 ods. 6 Trestného poriadku je zjavné, že aj trestný rozkaz má povahu odsudzujúceho rozsudku; účinky spojené s vyhlásením rozsudku pritom nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému.

Viacčinný súbeh trestných činov existuje z časového hľadiska vtedy, ak v období medzi prvým zo spáchaných trestných činov a posledným z nich nedošlo k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku za nejaký trestný čin toho istého páchatela, a to bez ohľadu na to, či sa odsudzujúci rozsudok týkal niektorého z týchto trestných činov alebo trestného činu spáchaného ešte skôr mimo okruhu týchto skúmaných trestných činov. Pod odsudzujúcim rozsudkom treba rozumieť taký rozsudok, ktorý bol ako prvý odsudzujúci rozsudok v trestnom stíhaní pre tento trestný čin vyhlásený a ktorý potom svojho času aj nadobudol právoplatnosť a možno naň dosiaľ prihliadať. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že okamih vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku spôsobuje, že vo vzájomnom pomere viacčinného súbehu nemôže byť trestný čin spáchaný pred týmto okamihom a trestný čin spáchaný po tomto okamihu.

Po preskúmaní obsahu spisu v spojení s právnymi úvahami obsiahnutými v predchádzajúcich odsekoch je zjavné, že námietka prokurátora je opodstatnená a vecne správna. Špecializovaný trestný súd mal správne pri ukladaní súhrnného trestu rozhodnúť tak, že zruší len výrok o treste obsiahnutý v trestnom rozkaze Okresného súdu Bratislava V z 12. januára 2017, sp. zn. 0T/7/2017, nakoľko ničím neprerušený viacčinný súbeh existuje výlučne len medzi skutkom z 09. januára 2017, spáchaným o 17.15 hod. (predstavujúcim podklad dotknutého trestného rozkazu) a skutkom z 09. januára 2017 (teda z toho istého dňa) spáchaného o 18.10 hod. a predstavujúceho predmet odvolacieho prieskumu. K doručeniu trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V z 12. januára 2017, sp. zn. 0T/7/2017 a k nástupu s tým spojených hmotnoprávných účinkov došlo totiž 12. januára 2017.

Tak došlo súčasne k pretrhnutiu vzťahu viacčinného súbehu medzi skutkami vymedzenými v predchádzajúcom odseku a skutkami, ktoré sú uvedené v trestnom rozkaze Okresného súdu Bratislava II z 27. augusta 2017, sp. zn. 0T/297/2017 a trestnom rozkaze Okresného súdu Bratislava II z 13. septembra 2017, sp. zn. 0T/317/2017. Vyššie uvedenú hmotnoprávnú charakteristiku viacčinného súbehu teda s poukazom na vyššie citované právne úvahy nemožno rozšíriť aj na vzájomný vzťah medzi skutkom z 26. augusta 2017 (uvedeným v trestnom rozkaze Okresného súdu Bratislava II z 27. augusta 2017, sp. zn. 0T/297/2017) a skutkom z 10. septembra 2017 (uvedeným v trestnom rozkaze Okresného súdu Bratislava II z 13. septembra 2017, sp. zn. 0T/317/2017).

Najvyšší súd len rekapitulujúc dodáva, že viac trestných činov je v súbehu len potiaľ, pokiaľ medzi prvým a posledným z nich nebol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci (a to aj hoci neprávoplatný) rozsudok za nejaký trestný čin. Trestné činy spáchané po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku do doby jeho právoplatnosti treba posúdiť obdobne ako recidívu (obdobne R 8/1974).

Špecializovaný trestný súd v rámci vyššie opísaného chybného postupu spočívajúceho v nesprávnom posúdení zbiehajúcej sa trestnej činnosti obžalovanej aj napriek tomu pri ukladaní súhrnného trestu znovu pochybil, a to v súvislosti s nevysporiadaním sa, resp. úplným opomenutím uloženia aj peňažného trestu vo výške 500,00 (päťsto) Eur, ktorý bol obžalovanej uložený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II 27. augusta 2017, sp. zn. 0T/297/2017, čím postupoval v rozpore so znením § 42 ods. 2 veta tretia Trestného zákona.

Najvyšší súd však sumarizujúc konštatuje, že takto formulovaná námietka prokurátora za súčasnej

existencie okolností podrobne opísaných vyššie nemohla ovplyvniť rozhodnutie najvyššieho súdu o odvolaní obžalovanej. Je tomu tak z dôvodu, že ak by najvyšší súd skutočne akceptoval námietku prokurátora a premietol by ju tomu zodpovedajúcim spôsobom do výrokovej časti rozhodnutia o odvolaní obžalovanej, napravil by tak síce pochybenie špecializovaného trestného súdu, ktorý zjavným pochybením nesprávne zrušil vo výroku o treste aj tam uvedené rozhodnutia; postupoval by však z dôvodu absencie odvolania podaného prokurátorom v neprospech obžalovanej v rozpore so zásadou zákazu reformatio in peius. K porušeniu citovanej zásady by totiž nepochybne došlo v dôsledku obnovenia trestov uložených trestnými rozkazmi Okresného súdu Bratislava II z 27. augusta 2017, sp. zn. OT/297/2017 a z 13. septembra 2017, sp. zn. OT/317/2017, čo by malo v konečnom dôsledku za následok neprípustné zhoršenie postavenia obžalovanej ako subjektu trestného konania podávajúceho odvolanie vo svoj prospech.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody rozhodol najvyšší súd tak, že odvolanie obžalovanej G. Y. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.